

Oturan Ayı

– Kenan Taban · 10 Ocak 2014

OTURAN AYI

Oturan ayı ayaklandı, oturanlara azade,
Yükü ağır olanlar beklemesin, gidenlere müsaade!

Bir yaz günü idi, eğer zelil değilsem;
Gök, yüzünü yıkamamış, olurdu insan sersem.

O zaman, turbo motorlu hissiyatlar içerisinde idim.
Çıktım yeni bir diyar merdivenini, evet, o, bendim.

Usulca attım diyardan içeri adımımı,
İçerde yağmur vardı, bir an duraklattım aklımı.

Aklımı kurcaladım, kaşardım; bu neyin yağmuru?
Hangi derenin çamuru, hangi ananın el hamuru?

İlk o zaman indi, yağmur damlaları avuçlarıma,
Masumdum, saftım o zaman, uzaktım mazime, anılarıma.

Kor oldu sonra ateşi, içimdeki umudun, hayallerin, inancın...
Bu, belki de güzel bir başlangıçtı,
Olsa da düşünceler, peşi sıra, hırçın hırçın...

Sonra yağmur damlaları akıp gitti ellerimden,
Belirdi kar taneleri avuçlarımda, yeniden düşlerimden.

İlk o zaman hissetmiştim kar tanelerini avuçlarımda,
Rıhtımdan kalkan son, son gemiden birkaç yolcu hatırımda...

Erken mi olur, geç mi olur bilmem
Menfi fikre kapılmadan haykırmak isterim:
Yine gel, yine gel! diye her satırımda.

KENAN TABAN